

Ričards
Ingrems
Apmātība

Ričards
Ingrems
Apmātība

821.174-31
In 460

Arņa Kilbloka vāka dizains

1. vāka attēls: © AdobeStock / rh2010 iStock

4. vāka foto: © Svetlana Mamlina

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.
Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta
izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta
atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, Ričards Ingremis, 2022

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-0-9575-7

1. nodaļa

ATPAKAĻSKATA SPOGULĪ

Stefans Bosko sēdēja pie automašīnas stūres satiksmes sastrēgumā Barselonas Piekrastes bulvārī ar skaņīgu spānisko nosaukumu *Ronda Litoral* un lēni, taču neatlaidīgi virzījās ziemeļaustrumu virzienā, projām no pilsētas centra. Šai vietai un stundai apgrūtinātā transporta kustība nebija nekas neparasts, un viņš pavisam vienkārši būtu varējis izvēlēties kādu citu, vieglāk izbraucamu maršrutu, tomēr vairāku iemeslu dēļ beigu beigās izšķīrās tieši par to.

Pirmkārt, Bosko nekur nesteidzās. Līdz norunātajam tikšanās laikam vēl bija veselas divdesmit minūtes, bet galamērķi – balto viesnīcas augstceltni – varēja viegli saskatīt jau tagad, tādēļ viņš bija pārliecināts, ka pat bruņurupuča tempā ieradīsies tur vismaz piecas minūtes pirms noliktās stundas. Varbūt pat agrāk.

Otrkārt, viņam patika braukt pa Piekrastes bulvāri, jo tas ir skaists. Viņaprāt, viens no Barselonas gleznainākajiem. Arī tad, ja braukšana pa to dažreiz sagādāja zināmas neērtības.

Un, treškārt, tas ir vistaisnākais ceļš no viņa biroja līdz viesnīcai *Diagonal Mar*. Kas par to, ja ne vienmēr pats ātrākais?

Tieši tādēļ, ņemot vērā visu iepriekš minēto, Bosko vienā mierā zvilnēja *Mercedes-Benz SLK* divvietīgās sporta kupejas ērtajā un bezdievīgi dārgajā ādas sēdekli, metru pa metram virzījās uz priekšu vispārējā transporta plūsmā un rāmi vēroja priekšā iestrēgušā spāņu *Seat Ibiza* neglīto aizmuguri. Sev tādu auto viņš droši vien negribētu pat par baltu velti, savukārt tik smalku mersedesu, visticamāk, nevarēs atļauties nekad, taču viņa pašreizējam darbam bija patīkamas priekšrocības, un iespēja pavināties ar dažādiem dārgiem automobiļiem pilnīgi par brīvu pavisam noteikti bija viena no galvenajām.

Tā, un vēl atalgojums.

Bosko nezināja, vai autonomas firmas nosaukumam *Joyride* bija kaut kas kopīgs ar kādreiz tik populārās zviedru rokgrupas *Roxette* savulaik plaši pazīstamo kompozīciju. Varbūt jā, varbūt nē. Lai nu kā, šim vārdam bija savs neapstrīdams pamatojums – firma pārsvarā nodarbojās tikai ar dārgu un pat ekskluzīvu automobiļu nomu, līdz ar to Bosko jau pašā sākumā ticēja, ka viņu veikala izkārtne precīzi atspoguļo saturu. Patiešām, prieks braukt!

Kā, piemēram, šobrīd.

Viņš stūrēja tikai gadu vecu, sudrabetu, jaudīgu divdurvju nezvēru, kas maksāja milzu bagātību un dažu labu melnstrādnieku droši vien varētu iedzīt depresijā tikai ar diennakts nomas cenu vien, taču paša izvēlētais darbs ļāva viņam izbaudīt automobili pilnīgi bez maksas. Vēl vairāk, viņš par to vēl saņēma algu.

Nē, nepareizi, ne gluži par to.

Nu jau gandrīz divi gadi, kopš Stefans Bosko ieņēma Madridē dibinātās autonomas *Joyride* Barselonas filiāles

priekšnieka amatu un bija kļuvis par *Número Uno*, šejienes galveno personu, tāpēc pašam piegādāt automašīnas jau sen vairs neietilpa viņa tiešo pienākumu sarakstā. Pirms vairākiem gadiem, vēl būdams ierindas darbinieks, – tad gan viņš to bija darījis no rīta līdz vakaram un bieži vien arī naktīs. Pēc tam viss mainījās, un kopš zināma laika Bosko nodarbojās tikai ar firmas darba organizāciju – tā teikt, lai viss rit kā smērēts. Ne gluži mazāk darba stundu, toties pavisam citāda slodze, krietni vairāk atbildības un attiecīgi naudas. Principā Bosko neiebilda, jo katram darbam ir jābūt savam laikam un arī izaugsmei. Tomēr bija reizes – tādas kā šī –, kad viņš uzskatīja par nepieciešamu it kā vienkāršo pienākumu izdarīt personiski.

Vispirms jau mašīna.

Mersedess bija gandrīz jauns, ar pavisam nelielu nobraukumu, tikko saņēmis pilnu tehnisko apkopi. Tik perfekts, cik vien iespējams. Un tā tam vajadzētu palikt vēl vismaz trīs vai četrus gadus, kamēr automobilis būs atpelnījis sākotnējo finansiālo ieguldījumu un ienesis prognozēto peļņu. Vēlams, pat ar uzviju, jo galu galā tas ir viņu firmas business. Tātad maksimāla piesardzība vienmēr, kad pie stūres atrodas kāds no darbiniekiem, jo pat vissīkāko bojājumu remonts (pat tad, ja to apmaksātu apdrošināšana) nozīmētu dienas, kad auto nav iznomājams, bet par dīkstāvi nemaksā neviens.

Turklāt vēl pats klients...

Viņa vārds Bosko neko neizteica, taču Madrides kolēģi bija laikus e-pastā atsūtījuši brīdinājumu, ka šis vīrs ar Spānijā tik ļoti populāro vārdu un uzvārdu Pedro Mendess esot visai ievērojams kinoindustrijas darbinieks ar

plašiem sakariem, tādēļ uztverams ar vislielāko uzmanību un cieņu. It kā parasti viņi rīkotos citādi. Un tomēr šī informācija, turklāt vēl summa, kāda *Joyride* pienācās par divas nedēļas ilgo nomas līgumu, lika Bosko pieņemt lēmumu ātri un viegli. Viņš piegādās mašīnu un parūpēsies, lai senjors Mendess ir simtprocentīgi apmierināts ar saņemtajiem pakalpojumiem, turklāt nepalaiž garām faktu, ka viņu apkalpo neviens cits kā pats filiāles direktors.

Nebeidzamā automašīnu virkne abās joslās turpināja lēni virzīties uz priekšu, un Bosko pieļāva, ka pēc piecām sešām minūtēm nonāks pie luksofora, kur atliks vairs tikai nogriezties pa kreisi, un vēl pēc brīža viņš būs galā. Varbūt pat desmit minūtes pirms noteiktā laika. Ļoti labi. Viesnīcas *Diagonal Mar* stāvlaukumā kopš vakardienas vajadzēja atrasties divām viņu firmas mašīnām, kuras šīs dienas laikā pienāktos atgriezt bāzē. Vienu no tām Bosko tūlīt aizvedīs pats, bet nu pietiks laika uz mest aci arī otrai, pat vēl pirms tikšanās ar svarīgo klientu. Visai būtiski, jo šī automašīna klientam bija iznomāta tikai uz vienu dienu un zināmas veiksmes gadījumā varbūt izmantojama uzreiz, pat bez īpašas apkopes, tādēļ atstājama turpat uz vietas. Dažreiz tā gadījās.

Bungodams ar pirkstu galiem pa stūres ratu vietējās radiostacijas pārraidītās temperamentīgās spāņu melodijas rītmā, Bosko pavirši vēroja satiksmes plūsmu pretējā virzienā, uz centru. Pareizāk sakot, centās virzīties, jo pašlaik sastrēgums bija paralizējis ielu abos virzienos.

Interesanti, ka visu Barselonā pavadīto gadu laikā viņš tā arī nebija šeit atradis savu iemīloto radiostaciju.

Tikai dažas, kuras klausījās biežāk nekā citas. Arī pašlaik, pavadījis ceļā ne vairāk par pusstundu, Bosko bija pārslēdzis kanālus vismaz pusduci reizi.

Šajā posmā Piekrastes bulvāra pretējās kustības joslas atdalīja aptuveni pusmetru augsta un kādu metru plata betona aizsargbarjera, kurā ar regulārām atstarpēm bija sastādītas staltas palmas. Būdamis kreisajā pusē, pavisam tuvu barjerai, no savas zemās sēdvietas Bosko varēja saredzēt vien pretimbraucošo automobiļu virsbūves augšdaļu, taču ar to pilnīgi pietika, lai zemapziņā automātiski atpazītu markas un modeļus. Principā jau tam nebija nekādas nozīmes, vienkārši ieradums darīja savu. Kopš viņš bija sācis strādāt šajā nozarē, spēkrati kļuva ne tikai par aizraušanos, bet arī ikdienu. Bosko lepojās ar to, ka viņam pietiek tikai arī paskatīties uz kādu mašīnas virsbūves detaļu, lai nekļūdīgi noteiktu, kas tas par braucamo. Vai kāds brīnums, ka galvā un uz mēles mūždien lida visdažādāko autobūves industrijas produktu nosaukumi? Tagad tā bija neatņemama viņa dzīves sastāvdaļa.

Lai gan vasaras sezona tuvojās noslēgumam, dienas joprojām bija samērā siltas, taču vairs ne svelmainas. Vairums braucēju, to skaitā arī Bosko, jau kādu laiku deva priekšroku atvērtiem logiem, nevis ieslēgtam gaisa kondicionētājam. Un tieši šis apstāklis ļāva viņam netraucēti aplūkot ne tikai transportlīdzekļus, bet arī pie to stūres sēdošos spēkratu vadītājus.

Vēlreiz pārlaidis acis tiem, kas devās uz centru, trešajā pēc kārtas pretējā braukšanas joslā stāvošajā mašīnā Bosko pārsteigts ieraudzīja viņu. Amandu.

Vai tiešām?! Nevar būt!

Satiksmē atkal sakustējās, turklāt abos virzienos uzreiz. Attapies Bosko pabrauca mazliet uz priekšu, tas pats notika arī pretējā pusē. Uz dažām sekundēm viņi nostājās viens otram tieši blakus – zemā, agresīvi sportiskā mersedesa kupeja un stūrainais *Suzuki Jimny* pludmales džipiņš, turklāt koši sarkanā krāsā.

Nu kā tad!

Bosko nenovērsdamies raudzījās, nē, drīzāk jau atklāti blenza uz Amandu, nespēdams noticēt, ka tā ir viņa – īsta un dzīva, tik vien kā pāris metru attālumā. Tas likās pilnīgi neiespējami, taču vienlaikus bija visistākā realitāte.

Viņas sejas profils, izcilnie vaigukauli, lūpu forma, mati... Tā bija viņa!

Un vēl tās apaļās saulesbrilles zeltītā ietvarā, kuras viņš bija redzējis tik daudzās fotogrāfijās!

Sajutusi ciešo skatienu, jaunā sieviete pagrieza galvu un jautājoši paraudzījās uz viņu, ko būtībā varēja nojaut no kreisās uzacs, kura piepeši pacēlās pāri briļļu ietvaram.

Arī tas bija pazīstami.

Jēziņ, tā patiešām ir viņa!

Nespēdams iedomāties neko tādu, ko šobrīd varētu sacīt vai darīt, Bosko turpināja vien blenzt, labi apzinādamies, ka pats noteikti izskatās visai dīvaini un neveikli, lai neteiktu vairāk.

Amanda novērsās, un tieši tobrīd kustība uz ielas pēkšņi atsākās. Sarkanais *Suzuki* spārīgi uzņēma gaitu, savukārt Bosko aiz muguras atskanēja agresīva taurēšana.

Kas tas par idiotu, kurš iekāpis tik dārgā un jaudīgā mašīnā, bet kārtīgi braukt nav iemācījies?!

Bosko ieslēdza pārnesumu, piedeva gāzi, un mercedes ar dobju rūkoņu rāvās uz priekšu, bet viņš pats gluži automātiski vēl dažas sekundes vēroja aizbraucošo košo pludmales džipiņu atpakaļskata spogulī. Tā reģistrācijas numurzīme atradās pārāk zemu, lai būtu saskatāma, toties bāli zilganā autonomas firmas uzlīme uz pakaļējā stikla bija skaidri redzama un labi pazīstama.

Iespējams, spēja savlaicīgi ievērot un atpazīt šādas šķietami maznozīmīgas detaļas tomēr nebija gluži lieka, it īpaši, ja tu gribi to automobili pēc tam uzmeklēt.

Amanda.

Šeit, Barselonā!

Sto hrmenych*, *kas to būtu domājis?*

* Nolāpīts (*slovāku val.*). (*Aut. piez.*)